

A ciëco kissé feltartotta fejét, mereven; rendkívüli figyelemmel hallgatózott. Aztán egyenesen odament a lányhoz.

— A kislányom — hebegett a tanár. — Mi dolga veled?

Döbbenetes csönd volt. A ciëco mozdulatlanul állt. Aztán, nagyon lassan, a lány fejére tette kezét, mintha megáldaná.

A tanár nem mozdult. Sokáig csöndben álltak így.

— Andiamo — mondta a vak, tompa hangon, és visszahúzta kezét. Aztán botját a levegőben tartva, elindult a hall irányába, kifelé.

A tanár most sem moccan, a lány azonban, különös módon, mintha megigézték volna, lehajtott fejjel, bamba arccal, megindult a vak férfi után. Nem nézett semerre, hanem sápadtan, félig önkívületben, követte a vak embert a hallba, az előszobába, a folyosóra, a lépcsőházba, a fűszeres, meleg, illatoktól tébolyult éjszakába.

LÓW KÁROLY VERSEI

A beteljesedés előtt

*A jéghegy fölött ezüst pára
vihart jelent a tengeren —
Gondolatom kagylóba zárva
remegve, némán pihen.*

*A hűvös kagyló érdes fala
a vért fakasztón húsba mar.
Betekapnék zengő húrjaidba,
ezüst pára, száguldó vihar!*

*A csend omló homokfalán
a mozaikkép lassan összedáll:
a lemez tompán forog tovább.
Pattintsd föl ezüst kagylód, ó, nyár!*

FÉNYT!

*Bársony zúzmará az alvó ágon,
szikrát szór. Fényesen feszül a reggel.
Ezüst köd páráz óriás sereggel,
olyan ez, mint egy színes álom.*

*Léptek. Hangok. Tompa, hideg fátyol
zár el a fénylő külvilágtól.
Hamuszín arccal didergek. Fázom.
Varjú károg a csupasz ágon.*

*Rezdül az ág. Suttogást hallok.
Vagy csak játszik velem a képzelet?
Hómező, fagy, darabratört arcok...
Fényt, sok fényt, hadd lássunk végre
kék eget!*

Remény

*Kacérkodó, vak, álruhás remények,
emlékbe zárt romantikus regények,
lankadt, hazug, vajákos párbeszéddek,
sötétben buggyanó tavak, veszélyek*

*között indulsz az életedre fűgén.
lépted nyomán eső ezüstös szürkén.
Bevonja szűzi lábnyomod, s a sás
suttogja: Várj, közel már a halál!*

*Tarisznyád lebben, amint kel a szél,
reményed hű poggyásza oly kevés!
Csak távol hallasz igéző jelet,
lidércként lobbannak igéretetek.*

*Rettent, és vonz az élet orgiája,
ám mész előbbre. És egyszer magasan,
az ég-azúrba zúgva beleharsan
a végítélet érces trombitája.*